

Dāvana sev un klausītājiem

Agnese ĢĒRMANE, tālr. 67886836

«Mūzikim tā ir labākā dāvana, ko viņš var sev pasniegt – sagatavot koncertu un ielūgt skatītājus. Kā saka, pilna zāle ciemiņu,» teic mūziķis Ivars Pētersons, kurš 7. septembrī Dailes teātra lielajā zālē ar koncertšovu *Back to the Sixties* svinēs savu 45 gadu dzimšanas dienu.

Ideja svinībām uz skatuves radās pirms pieciem gadiem, kad Ivars Pētersons pirmo reizi ar koncertu atzīmēja savu 40 gadu jubileju. «Toreiz viss izdevās, un šī dāvana man pašam patika, tāpēc izdomāju, ka šogad atkal vajag sev kaut ko uzdāvināt,» viņš vaļširdīgi saka, piebilstot, ka jau pēc uzstāšanās 2008. gadā cilvēki vaicāja, kad būs nākamais koncerts, uz ko viņš atbildējis, ka pēc pieciem gadiem. «Savus solījumus es turu, un man nekas cits neatlika kā šogad atkal gatavot koncertprogrammu par godu pusapaļiem četrdesmit pieciem.»

Viesmākslinieki dažādībai

Koncertā *Back to the Sixties* tiks atskaņotas 60. gadu populārākās melodijas, kuru skaņējums variēs no lirisko mīlas balāžu zelta krājuma līdz rokenrola klasikai. Ivars Pētersons izpildīs melodijas, kuras savulaik izdziedāja Elvis Preslijs, Toms Džonss, Džerijs Lī Lūiss, Rejs Čārlzs un citi. Bet, lai koncertam piešķirtu, kā saka pats mākslinieks, dažādību, ir pieaicināts pulks viesmākslinieku. Pamatsastāva grupai *Petersons Band* pievienosies pianists Gints Zilinskis, *Mirage* pūtēju kvartets un vokālais kvartets *Harmony 4 Rīga*. Savukārt pie mikrofona jubilāram piebiedrosies Valdis Indrišonoks, blūza izpildītāja Mirta, aktrise un dziedātāja Zane Dombrovska, *Latvian Blues Band* vokālists un līderis Jānis Bux Bukovskis. Vakara viesu vidū būs arī rokenrola deju grupa *Kengurroks*, jo Ivars Pētersons uzskata – rokenrols bez dejas nav iedomājams. Viņš saka: «Viesmākslinieku vidū būs mūziķi, ar ko ikdienā mēdzu kopā uzstāties, un katram no viņiem esmu centies piemeklēt tieši viņam raksturīgu žanru. Neesmu nevienu *iespiedis* savā lauciņā, bet veidoju kopēju produktu. Skanēs ne tikai rokenrols, bet arī blūzs un, protams, liriskās dziesmas, jo man pašam sirdij tuvas tieši tās. Manuprāt, ar tām var pateikt daudz vairāk.»

Pastāstot par to, kā radās dziesmu atlase jubilejas koncertam, mūziķis teic, ka izvēlēties sev raksturīgu manieri un skaņdarbus, kādus mēdz izpildīt, uzstājoties klubos un saviesīgos pasākumos. Viņš neslēpj, ka izjūt īpašu pietāti pret 60. gadiem un ir vairākas lietas, kas viņu valdzina šajā dekādē. «Manā skatījumā tie bija īpaši gadi, kad cilvēki pēc kara bija atplaukuši un valdīja bohēmistiska gaisotne, dzima rokenrols,» viņš saka. «Labprāt būtu dzīvojis Amerikā sešdesmi-

Ivars PĒTERSONS

- Dzimis 1968. gada 27. septembrī
- Mūziķis
- Precējies, ir dēls (12 gadi)
- Izglītība: 1982. gadā absolvējis Rīgas 1. mūzikas skolu – pianistu klasi; vēlāk mācījies vokālu pie vairākiem privātskolotājiem
- 1995. gadā **nodibina** savu pirmo grupu *Crazy Heads*, kurā spēlēja ar Eduardu Glotovu, Ingu Feldmani un Vilni Strodu.
- 2003. gadā izveido grupu *Petersons Band*
- 2002. gadā pirmās **solo albums** *Memories of my mind*, kurā apkopotas iepriekšējos gados paša sacerētas melodijas
- 2004. gadā piedalījās Latvijas Eirovīzijas atlases konkursa finālā ar paša komponētu dziesmu *Come with me*
- 2005. gada 8. janvārī organizē **Latvijā pirmās Elvīsa Preslija dzimšanas dienas svinības**, 2007. gadā piedalās Elvīsa līdzinieku konkursā ASV pilsētā Leikvordzā
- 2008. gadā pirmās **solo koncerts** Dzintaru koncertzālē *The songs of Elvis – ielūdz Ivars Pētersons*
- **Valasprieki:** ceļošana un sportošana

tajos gados. Mūzika, skaistie automobiļi... Esmu amerikāņu auto kluba biedrs, un man pašam pieder viens no šādiem auto. Tā varbūt ir redzamākā daļa, bet rokenrols un viss, kas ar to saistīts, mani valdzina.»

To, kas pašam tīk

Ivars Pētersons tiek dēvēts par pašmāju Elvīsu Presliju – rokenrola karali, taču, kā atzīst pats mūziķis, viņš pats to nekad nav pozicionējis, un viņam ir savs viedoklis par to, kādēļ tā tiek dēvēts: «Likumsakarīgi sāku izpildīt viņa dziesmas, jo mājās skanēja viņa ieraksti, un paralēli ne pārāk interesantajam mūzikas skolas repertuāram sāku mācīties to, kas man vairāk patika – Elvīsa dziesmas. Tā nu ir sanācis, ka arī balss tembrs mums ir līdzīgs, un, kad sāku uzstāties klubos, ieguvu apzīmējumu – latviešu Elviss.» Viņš teic, ka ar piešķirto tēlu sadzīvo labi, jo nomainīgi ietur distanci starp sevi un slaveno amerikāņu mūziķi. «Un ar gadiem tā kļūst aizvien lielāka,» viņš saka. «Tā kā daudz klausījos Elvīsa izpildītos skaņdarbus, loģiski, ka pirmajos manas uzstāšanās gados daudz ietekmējos no viņa. Tomēr vēlāk sāku aizvien vairāk ielikt savu radošo artavu, un Elvīsa ietekme manā izpildījumā paliek aizvien mazāka. Bet, protams, ja balss tembrs ir līdzīgs, to mainīt nevar.»

Ivars Pētersons guvis apzīmējumu *latviešu rokenrola karalis*, tomēr pats uzskata, ka tas ir pā-

TRADĪCIJA TURPINĀSIES. Mūziķis Ivars Pētersons sestdien, 7. septembrī, klausītājus aicina uz Dailes teātri, koncertšovu *Back to the Sixties*, lai 60. gadu noskaņās atzīmētu savu 45 gadu dzimšanas dienu. Šī ir otrā reize, kad mākslinieks jubileju atzīmē ar koncertu, un viņš nenoliedz iespējamību, ka pēc nākamajiem pieciem gadiem turpinās iesāktu tradīciju

Esmu pret kompjuterizāciju, jo cilvēki gluži vienkārši kļūst atkarīgi no modernajām tehnoloģijām

rāk skaļi teikts. Bet, vērtējot to, kas karali par tādu padara, viņš saka: «Klausītāji, viennozīmīgi, kā arī tas, ar kādu atdevi strādā. Cilvēkam jābūt ar visu savu būtību un sirdi lietā, ko viņš dara, un nevajadzētu radīt tikai tāpēc, ka to pieprasa klausītājs, kuram gatavo speciāli radītu tēlu konkrētam gadījumam, kad vienu reizi esi Elviss, otru Maikls Džeksons, trešo – karaliene Elizabete.» Mūziķis teic, ka 25 savas radošās darbības gadus ir palicis uzticīgs savai būtībai un tas ļāvis nokomplektēt savu uzticīgo klausītāju loku. «Esmu laimīgs, ka daru to, kas man patīk, un ka ir cilvēki, kam tas ir vajadzīgs.»

Slinks svinētājs

Ivars Pētersons neslēpj, ka pašu dzimšanas dienu, kas būs 27. septembrī, ar īpašām izjūtām negaida, bet 7. septembrī paredzēto koncertu – gan. «Esmu priecīgs, ka saņēmos to veidot, un

joprojām notiek aktīva gatavošanās sestdienas programmai. Tas ir kā eksāmenā – ja esi sagatavojies, tad nav uztraukuma, bet atliek vien sniegt baudījumu sev un skatītājiem.» Mūziķis pastāsta, ka savu īsto dzimšanas dienu aizvadīs nelielās svinībās draugu kompānijā, jo, gluži tāpat kā lielākā daļa cilvēku, izjūt tendenci būt slinkam svētku svinētājam, jo nespēj viegli atbrīvoties no ikdienas pienākumiem.

Atskatoties uz savas profesionālās darbības sākumu un vērtējot to, kā ir mainījies kopš tā laikiem, mūziķis saka: «Paklausoties pirmos ierakstus, dzirdu, ka tie bija naivāki. Tagad ir iestājusies rutīna, kaut gan uz skatuves joprojām kāpju ar pilnu atdevi un pēc katras uzstāšanās man ir slapja mugura, es *nebaltūēju*. Pa šiem gadiem esmu guvis skatuves pieredzi tik lielā mērā, ka uztraukums ir tikai nepieciešamajās devās, jo zinu, ko darišu, un nav neskaidrības par notiekošo. Ir radusies pārlicība.» Mūziķis teic, ka tagad, klausoties 2002. gadā izdotā solo albuma dziesmas, viņam tās iepatikas aizvien vairāk un vairāk, jo «tajās ir naivums, kādu tagad savās dziesmās vairs nevarētu iekļaut.»

Aizdomājoties par lielāko dzīves mācību, Ivars Pētersons saka: «Savos četrdesmit piecos jūtos ļoti labi; pat labāk nekā trīsdesmit gados! Tagad mazāk pievērsu uzmanību materiālām lietām un aizvien vairāk vērtēju cilvēku attiecības. Esmu no

tiem, kurš uzskata, ka labāk lietas izrunāt klātienē, neizmantojot mūsdienu tehnoloģiju piedāvātās iespējas. Ir labāk piecpadsmit minūtes pasēdēt un padzert kafiju nekā rakstīt sausus e-pastus un izsiņās. Bet diemžēl mūsdienās daudzi izvēlas tieši šādu komunikācijas veidu.»

Cilvēku kopība

«Dzīvojam laikā, kad, manuprāt, cilvēku aizņemtība tiek pārāk *uzspēlēta*. Protams, katram ir savi darbi un pienākumi, bet, pareizi saplānojot laiku, viss ir iespējams un, lai ar otru satiktos klātienē, brīdi vienmēr var atrast. Esmu pret šo lielo *kompjuterizāciju*, jo cilvēki gluži vienkārši kļūst atkarīgi no modernajām tehnoloģijām,» savu viedokli pauž Ivars Pētersons, uzsverot, ka tas liek zaudēt cilvēciskās attiecības. «Atskatoties uz astoņdesmitajiem gadiem, kad man bija divdesmit, šķiet, ka cilvēki bija vienotāki. Draugu attiecības arī bija citādas... Atminos, mums bija viena mašīna uz visu draugu kompāniju un viss, kas notika, tika darīts kopā. Tagad katram ir kaut kas savs – ģimene, mašīna, māja, pienākumi...» Viņš izsaka cerību, kaut cilvēki spētu saglabāt savstarpējās sirsnīgās attiecības, taču domā, ka pašreizējā tehnoloģiju attīstība to padara arvien mazāk iespējamu. Ja nav iespējams satikties, lai apvaicātos, kā klājas, tad rakstīšanas vietā labāk izvēlēties piezvanīt, jo saruna – tā ir dzīva norise. ■